UYKUSUZ

16 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2018/**33** No: **572**
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

MUSTAFA ABİ, GUGILI BOYKOT EDİYORUZ YA, SEN BİLİRSİN BU TOM KRUZ...

G.TÜNE PLATİN TAKTIRDI MI?..

YOK, TOM KRUZ'UN BOYU ABİ...

BİR ATMIŞYEDİ! KISA BOYLU ÜNLÜLERİ SAYIYORUM.

KISALAR NASIL GİYİNMELİ DİYE SORSANA?!

BİR EĞLENCE TRENİ

Doğu ekspiresi durulmuyor

Ulaştırma bakanı doğu ekspiresinin karantina altına alındığını duyurdu.. Yolcuların taşıdıkları peynirlerin bakterilenmeye neden olduğunu belirten ulaştırma bakanı "Zaten eski kaşar, uzun yolda iyice eskiyor ve ayaklarımızda oluşan mantara benzer küfümsü sporlar salgılıyor... Burnumuzdan çektiğimizde ayak gibi kokan bu küfsü mantar sporları, akciğerimize yapışıp kayniyor ve bi hafta filan gitmiyor o koku... O yüzden karantinaya soktuk... Her yerini cifliyorlar, güzelce ovalıyorlar... Basınçlı H_2O suyuyla duruluyorlar ve dev fırınlara alınan vagonlar oda sıcaklığında ısıtılıp kurutuluyor... oda deodorantı "Lavanta Bahar Cümbüşü" ile kokulandırılan kompartımanlar güvenle vatandaşlarımıza sunuluyor.... Rayları bile yıkadık..." diyen ulaştırma bakanı, vatandaşların tepkisi üzerine gitti.. Halbuki vatandaşlar dolar artışı için televizyona tepki göstermişlerdi.. Bakan da "Yoo, benim konuşmam zaten bitmişti" dedi...

Bayram trafiği zor olacak

YOLLAR

BUNLARA DİKKAT

Bayram yaklaşırken, uzmanlar yolculukta oluşacak virajlara karşı sürücüleri uyarıyor... Gerek sağa, gerekse sola dönelen keskin virajların kimi zamansa hiç dönelmediği ve düz devam ettiğini ama bunu farketmeyen sürücülerin çaresizce dönmeye çalıştıkları ve neyse ki şans eseri meğerse orada dinlenme tesisi varmış.. O yüzden dönmüş.. Ben virajı alıyo sandım..

uzay bakanı sert konuştu...

teknoloji harikası yataklar

[uzay 2023 Projesi]

"4. Türkiye'de niye astronot yetişmiyor" kongresi bakanlık katılımıyla gerçekleşti... Yer çekimsiz ortamın zorluklarından bahseden uzay ve yıldızlar bakanı "Düşünün ki havada uçuyorsunuz ve osursanız hızlanıyorsunuz... Kıpırdamadan durmak neredeyse imkansız... Ayrıca hava yok... Oksisen, yani bildiğimiz hava tüpleri gerekiyor" dedi.. Muhalefetin itirazları üzerine mikrofona gelen Mustafa Sandal, sevilen şarkılarını seslendirdi... Şarkılara dansla eşlik eden katılımcılar ↗ doyasıya ayran içip eğlendiler... Ayranın dozunu kaçıran bazı katılımcıların uyuduğu gözlendi... Bunun üzerine salon görevlileri, ayranın uyku yaptığıyla ilgili sayısız anons yapsa da, mustaphanın şarkıları yüzünden duyulmadı... Biz de bi arkadaşı yolladık... "Git söyle, az sessiz söylesin şarkıları, anons duyulmuyo de" dedik... Ama arkadaş gürültüden dediğimizi "Aya benzer yüreğimi söylesin" diye anlamış.. Mustafa parçayı başta söylemişti zaten... O yüzden söylemiyo.. Arkadaş da mustafanın, uyarma amacıyla, ağzına doğru, yangın tüpüyle hızla savurunca, olay yanlış anlaşıldı ve diğer arkadaşlar da taburelerle, küllüklerle ve dolu damacanalarla olaya iştirak etti.. Dedim ki "İştirakı, "ishtiROCK" diye yazalım.. Güzel festival ismi olur" dedim.. Herkes beğendi bunu..

tutmak istedim

Siirt ve Kütahya Bakanı Osman Münir Gümüşturunç fakirlik özürlüler için yapılan bağış gecesinde konuştu.. "Fakirlerin hiç parasının olmadığını söyleyen Gümüşturunç "keşke biraz paraları olsa... Ama hiç yok... Zaten bu yüzden onlara 'fakir' diyoruz, 'Terso' diyoruz, 'Kaç yaşında adamsın' diyoruz ve öteliyoruz.. Ama ne kadar ötelersek öteleyelim bütün fakirlikleriyle, orada duruyorlar... Üstelik bu sıcak yaz aylarında, koku almaya paraları olmadığı için, acı acı ter kokuyorlar.... "Pastırma yazı" lafı zaten buradan geliyor... Allah göstermesin.." diyerek tahtaya vuran bakan, belediye görevlilerinin seçtiği 100 fakire limon kolonyağlı mendil dağıttı... Dağıtım sırasında izdiham oluşunca, limon kolonyağılı mendil dağıtımı önümüzdeki günlerdeki bi tarihe ertelendi... Bağış gecesi bitince fakirler evlerine dağıldı.. Ama evleri olmadığı için çok dağılamadılar...

Rahip Bronson ne ajanı? (Araştırdık)

1958'de Newhempşayr'da doğan rahip bironson, çocuk yaşta CIA tarafından yetiştirildi... İlk eğitimini kurum çaycılığı üzerine alan bronson, performansıyla kısa zamanda kurum çaycısı oldu... Lipton örli girey ve rize çayı üzerine uzmanlaşan rahip daha sonra İstanbul'da Seynt Cozef İngiliz-Rum klisesinde çaycı kisvesi altında ülkeyi yıkmak üzere göreve başladı... Demlediği mükemmel çaylarla kısa zamanda esnafın gözdesi olan bronson "Papaz" lakabıyla sosyal çevreye girdi.. Birgün "Papaz! Bi kave pişir de içelim" deyince foyası meydana çıktı o***çocuunun.. Ama Trump'a bunu anlatamazsın.. Niye? Çünkü ingilizcemiz yok... Papazdan rica ettik "Sen bizim dediklerimizi çevir" diye, kim bilir nasıl çevirdi pe***k. Egemen Bağış'ın ingilizce iyiydi... O gidince çok bozuldu...

DÜŞÜNCE

Dolar 5 olur..

Uzmanlar asıl önemli olanın, doların, yuronun kaç lira olacağı değil dediler... Dolara yuroya niye bu kadar takınılındığını anlamadıklarını söyleyen uzmanlar dolara yuroya bu kadar takılınmamızın dış ülkelerden komik gözüktüğünü ve rezil olduğumuzu söylediler.. Ayrıca matriksi daha yeni izlediklerini söyleyen uzmanlar, sözlerine şöyle devam etti "makinalar dünyayı ele geçirecek diye ödleri b*klarına karışıyor... E icat etme... Rahatın bozulmasın diye herşeyi icat ettin, sonra da "ya bu icat ettiklerim beni sgerse" diye korkuyorsun... Kapattır vibratör fabrikalarını... Senede, dünya genelinde 25 ton vibratör üretiliyor.. Toplam uzunluğu dünyanın çevresini iki kere dolanıyor... O vibratörü sokup çıkarana kadar, kendin hareket etsen, genel kültürün ve görgün artar.. İnsanlık bilincin oluşur... Ama "Hayır, ben oturduğum yerden dünyayı gezmek istiyorum" dersen, al buyur... 2000 kere sokup çıkardığında beşiktaştan bakırköy'e kadar gitmiş gibi oluyosun... İşte buna "YAPAY ZEKİ" deniyor.. pardon zeka..

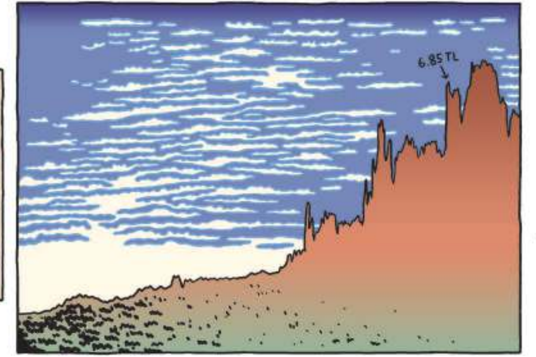
her şey olur

BÜYÜK DALGALANMA

KIRMIZI KUR

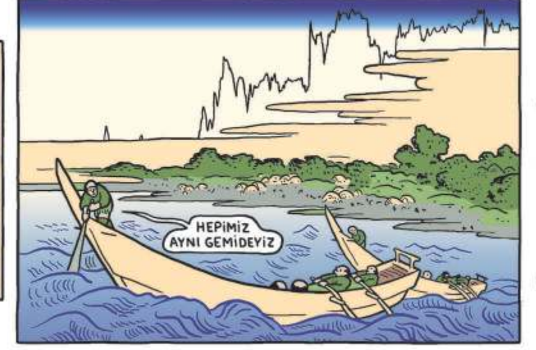
ZİRVENİN ALTINDA YILDIRIMLAR

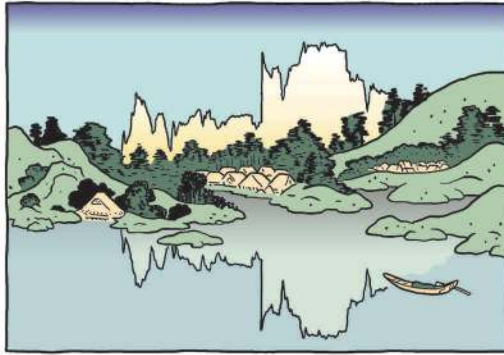
LEYLEKLER VE KUR

GÜVENLİ LİMAN

KURUN GÖLDEKİ YANSIMASI

KUR VE ASGARİ ÜCRET

SALACAKTAN KUR MANZARASI

Normal şartlar, normal şartlar... Neymiş bu normal şartlar? Mesela normal şartlar ülkeyi yönetme iddiasında olup da ama kayınpeder torpiliyle ama gerçekten seçilerek ülkenin ekonomi yönetiminin başına oturan adamların lise ikinci sınıf ev ekonomisi dersinden azıcık da olsa daha ciddi bir ekonomi bilgisine sahip olmalarıdır. Ama **Yeni Türkiye'de** değil iktisat, iletişim fakültesindeki iktisada giriş dersinde bile yapılsa, öğrenciyi sınıfta bırakacak saçma sapan bir power point sunumunu en azından ünvanı koskoca bir bakandan dinleyebilirsiniz.

Normal şartlar, normal şartlar... Neymiş bu normal şartlar? Mesela normal şartlar, bir ülkedeki en önemli sermaye grubunun, normalde bırakın orta kademe yönetici, kat görevlisi olarak bile şirketine yaklaştırmayacağı zavallıların abuk subuk, ipe sapa gelmez konuşmalarına tepki göstermesini gerektirir. Ama **Yeni Türkiye'de** nesillerce azınlıkların, halkın ve devletin kanını emerek büyümüş, dünyanın başka hiçbir ülkesinde bırakın zengin olmayı, belki de beş kuruş bile kazanamayacak, trilyonlar kazanırken asgari ücretle çalışanlar kadar bile vergi vermeyen ve zenginliğinin kaynağı girişimcilik, zeka, çalışkanlık falan değil düpedüz yağmacılık, dolandırıcılık ve yolsuzluk olan sahtekar sermayedarların; evine kahya yapmayacakları adamları, sırf soygunlarına devam edebilmek için yere göğe sığdıramadıklarını görebilirsiniz.

Normal şartlar, normal şartlar... Neymiş bu normal şartlar? Mesela normal şartlar, bir ülkedeki gazetecilerin basbayağı "Benim oyum çobanın oyuyla bir olamaz, olmamalı," diyen ama bunu zenginlik üzerinden savunan bir iş kadınına "Vay ne güzel söyledi," derken aynı şeyi söyleyen bir mankene saldırmamasını gerektirir. Ama **Yeni Türkiye'de** gazeteciler kendi çıkardıkları gazetelerin ne kadar boktan olduğunu herkesten daha iyi bildiklerinden olacak, zahmet edip okumaz ve daha önce resmen fakirlerin oy kullanmaması gerektiğini ileri süren sahtekar sermayedarları demokrasinin direği sivil toplum liderleri gibi parlatmaya devam ederler.

Normal şartlar, normal şartlar... Neymiş bu normal şartlar? Mesela normal şartlarda, basın özgürlüğü olan bir ülkedeki bir gazete, o ülkeyle sorun yaşayan bir başka ülkenin liderinin yazdığı bir makaleyi, yalan yanlış da olsa yayınlayabilir. Ama **Yeni Türkiye** kendi liderinin makaleleri şu an kavga ettiği ABD'nin gazetelerinde yayınlanırken; kendisinin kavga ettiği örneğin Suriye, Amerika veya İsrail liderlerinin makaleleri Türkiye'deki herhangi bir gazetede yayınlansa tüm kurumlarıyla o gazeteye karşı topyekûn taarruza geçecek bir ülkedir.

@baris_uygur

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz, ekonomik kriz sürecini değerlendirirken, "Tünelin içine girdik. Tünel karanlıktı. Öbür tarafa doğru bir ışık göründü. Işık, öbür tarafa çıkışı mı gösteriyor yoksa üzerimize gelen araba mıdır?" diyerek metaforun dibine vuralı **9 yıl,**

Nadide Sultan, "Fotoğrafı bir dergi için çektirdim. Ama dergide görünce ağlamaya başladım. Ağlamaktan bayılınca bana kolonyalı su içirmişler. Üstelik kolonya kaçakmış galiba. Doktorum 'Nasıl böyle hata yaptın. Kör olacaktın,' deyince aklımız başımıza geldi…" açıklamasında bulunalı **10 yıl,**

Can Ataklı, Star Ana Haber Bülteni'ni "Bugün çok şey oldu sayın seyirciler," anonsuyla açalı **15 yıl,**

Hürriyet gazetesi, "Milli takımımızın dünya üçüncüsü olduğu Güney Kore'nin Daegu kentinde, 40-50 yaşlarında bir kişi, içi yanıcı madde dolu bir süt kutusunu tutuşturup metro trenine attı," başlığını kullanarak, 140 kişinin öldüğü olayda milli gururu ihmal etmeyeli **15 yıl,**

Keje adlı dizinin çekimlerinde rol gereği bıçaklanan oyuncuyu gören Adil Çalışkan, "Güçsüz birine saldırmak olur mu lan!" diyerek kameramanı kalçasından bıçaklayalı **16 yıl,**

Fenerbahçe'nin şampiyonluk kutlamaları sırasında Başkan Ali Şen, ikinci Başkan Vefa Küçük'ün kafasına rakı bardağı koyalı **20 yıl,**

Turgut Özal, Semra Özal'ın assolist, Dışişleri Bakanı'nın geri vokal, 2 bakan ve 8 milletvekilinin koroyu oluşturduğu bir topluluğu şef gibi yöneterek Yeni Zelanda yerlilerine "Üsküdar'a Giderken" şarkısını öğreteli **27 yıl,**

Hakkı Bulut, "Ben Köylüyüm" filminde, gözlerine minare şeklinde kolonya şişeleri sokup gözlerinden kanlar akarken sevgilisine, "Köyümüzde mutlu olucaz…" diyeli **43 yıl,**

BBC radyoda 18.30 haberlerini sunan spiker, "Bugün hiç haber yok," anonsunu yapalı **88 yıl olmuş.**

nisan hakan

MUTSUZ BEY ve HİÇ İSTEMEDİĞİ OĞLU KAZA KURŞUNU

BEN — ALPAY ERDEM

Merhaba. Tatile çıktık biz ya ailecek. Çekirdek aile. Ben, Özlem'im, Hazar beyefendi olarak. Rak. Ak. Kak. Atladık arabaya, gide gide gittik Muğla'ya. Öğle bir gibi çıktık yola, akşam on bir gibi oteldeydik vallaha. Aka aka gittik, gide gide gittik. Sonra odaya yerleşince "ben şöyle bir turlayam" diyerek çıktım öyle dışarıya, yarım saat sonra geri döndüm. Turlamam bitti çünkü. Şehir bitince turlama da bitiyor. Şehir küçük anam, ne yapabilirsin. Midyecim vardı, bir ona uğradım işte, eskiden tezgahtı şimdi dükkan oldu, dükkan olduğundan mıdır bilmiyorum, ne bileyim, bilemedim de bir yandan yani. Öyle işte. Döndüm odaya. Nasıl bir yorgunuz ama. Göçmüşüz. Ertesi sabah önce kahvaltıya gittik maaile. Maaile de ne güzel bir kelimeymiş. Kullansam kullanırım her yerde. Sonra otele döndük yine. Hazar'ın öğle uykusu saati çünkü. O uyurken ve Özlem'im başındayken, "ben de bisiklete binem biraz öyleyse" diyerekten atladığım gibi bisikletime, düştüm yine öyle yollara. Arabanın tepesinde de bisiklet taşıma aparatı olduğu için. Zaten önce o aparatı aldım, sonra arabayı aldım. Dım. Im. Mım. Muğla bir bisiklet için muhteşem bir şehir. Yatağan'a kadar gittim geri döndüm. Döndüğümde Hazar beyefendi hazretleri henüz uyanmışlardı. Atladık arabaya, Marmaris İçmeler'e doğru yola koyulduk. Giderken de önce Ula'ya uğradık. Ula dondurması yemeden olmazdı. On liralık dondurma istedim, öğün gibi dondurma geldi. Ye Allah ye bitmiyor. Ama bence çok lezzetli. Hiç sevmeyen de var. Ama çoğu insanlar sevdiği için meşhur olmuş zaten. Ben de sevdim, hem de çok sevdim. Sonra oradan vara vara vardık İçmeler sahiline. Hazar gerçekten çok komik bir çocuk. Umarım büyüyünce mizahçı olur. Ne diyordum. Hazar'ı hazırlıyoruz işte sahilde. Mayosu kıçında. Şişme yatağını şişiriyorum öyle Hazar'ın, derken Hazar kalktı ayağa, ve yumurtadan çıkan deniz kaplumbağaları gibi denize doğru yürümeye başladı. Ben böyle bir kararlı yürüyüş görmedim. Girdi denize, birkaç adım attı, tam dengesini kaybedip yüz üstü düşüyordu suya ki, tabii ki babası geldi, kavrayıverdi çocuğu. Babalık refleksi diye bir şey var. Baba kişiyi bile şaşırtan bir refleks bu. "Nasıl ya, nasıl" diyorsun. Hazar suyu denizi çok seviyor. Çok üşüyene kadar asla çıkmak istemiyor sudan. Artık güneş battı, son anlar suda, Özlem Hazar'ı yüzdürürken, ben de "biraz açılayım" dedim, dubalara kadar açıldım. Dubalara kadar açılmak diye bir şey var şu hayatta. Dubalarda dinlenmek diye de bir şey var. Tutundum dubaya, dinleniyorum öyle. Deniz de tenha artık. Derken iki metre önümde timsah kafası gibi bir kafa belirdi. Battı sonra. Önce oyuncak zannettim. Şöyle etrafıma baktım, "oyuncak olamaz". Çünkü bu oyuncakla oynayan birilerinin de olması lazım madem oyuncaksa bu. Aklım çıktı. Şaşırmış bir şekilde kıyıya doğru yüzmeye başladım. Resmen bir deniz canavarı tarafından harcanmak üzereyim. Yeterli hızla yüzemediğim için kıyıya dikey dubalara doğru yöneldim. Dubaların ipini tutunca da kendimi çektire çektire kıyıya doğru yol almaya başladım. İmdat çığlığı da atmıyorum çünkü canavar iyice dellenir, bulaşmayacağı varsa da bulaşır diye düşünüyorum. İnsan panikle neler de düşünüyor. Sonra Özlem'in kıyıdan şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Sahilde bir de çift vardı, oturmuşlar öyle, bana bakıp gülüyorlar öyle. Gerçi ben bile baksam bana o halde, ben de gülerim valla. Sonra baktım ayaklarım yere değiyor artık, sıçraya sıçraya nasıl çıktım o denizden, vallahi onu bir de gelin bana sorun. Gerçi sormadığınız halde anlattım bile zaten. Çıktım kıyıya, Özlem merak ediyor tabii, Hazar oralı değil. Dedim "ya timsah vardı galiba denizde, timsah gibiydi yani" dedim. Sonra denize bir baktık, kafa yine belirdi. Size yemin ediyorum belki iki yüz kiloluk bir deniz kaplumbağasıymış. Yeryüzünün en büyük deniz kaplumbağası tarafından yenmek üzereydim. Ben ömrümde öyle devasa kocaman bir kafa görmedim çünkü. Ondan sonra çocuğa açıkla dur, "baban nasıl öldü biliyor musun yavrum, kendisini deniz kaplumbağası yedi, öyle gitti babacık". Hadi açıkla açıklayabilirsen. Sonradan araştırdım, bayağı çok pis saldırıyorlarmış insanlara. Olamaz böyle bir şey yemin ediyorum. Gel de çıldırma. Ayrıldık sonra oradan, Marmaris'teki arkadaşlarımız Kemal ve Tülay'ı ziyaret ettik. Yeni bebekleri oldu, tabii ki çeyrek altın takmadık. Nasıl takalım ağabey, uçtu fiyatlar. Onu geçeceksin. Artık çeyrek altın beklemeyeceksin. Unut o çeyrek altınları. Çeyrek altın bitti. Artık hepimiz çok fakiriz. Neyse, evleri de dördüncü katta. Bir ara Hazar vitrinden taş aldı. Taş ama yani kocaman taş. Denizden bulmuş Kemal. Denizden her bulduğunu eve getiren bir tip. Manyak mıdır nedir acaba. Derken öyle sohbet muhabbet derken, Hazar'ı, elindeki dev taşı balkondan aşağı atarken gördüm. Babalık refleksim bu noktada zortladı artık. Yoruldum aga, bir yerden sonra da yetişemiyorsun. Aklımız çıktı ev ahalisi olarak. Aşağı eğilip baktığımızda taş iki parçaya ayrılmıştı. Neyse ki kimse geçmiyormuş o anlarda kaldırımdan. Çocuğumuz diye demiyorum, tam iki yaş bir aylıkken cinayet işliyordu az kaldı o oluyordu. Hayır ihmal suçundan mapislerde çürüyeceğidim resmen. Tatilde ilk günümüz böyle geçti. Sanırım haftaya ben bu konuya devam edeceğim. Pek saçma şeyler oldu çünkü tatilde. Hoşça kal.

"laheyya"
17 Ağustos Cuma / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
19 Ağustos Pazar / **Kadıköy Bahane** / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49
25 Ağustos Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49

Furkanözçoban

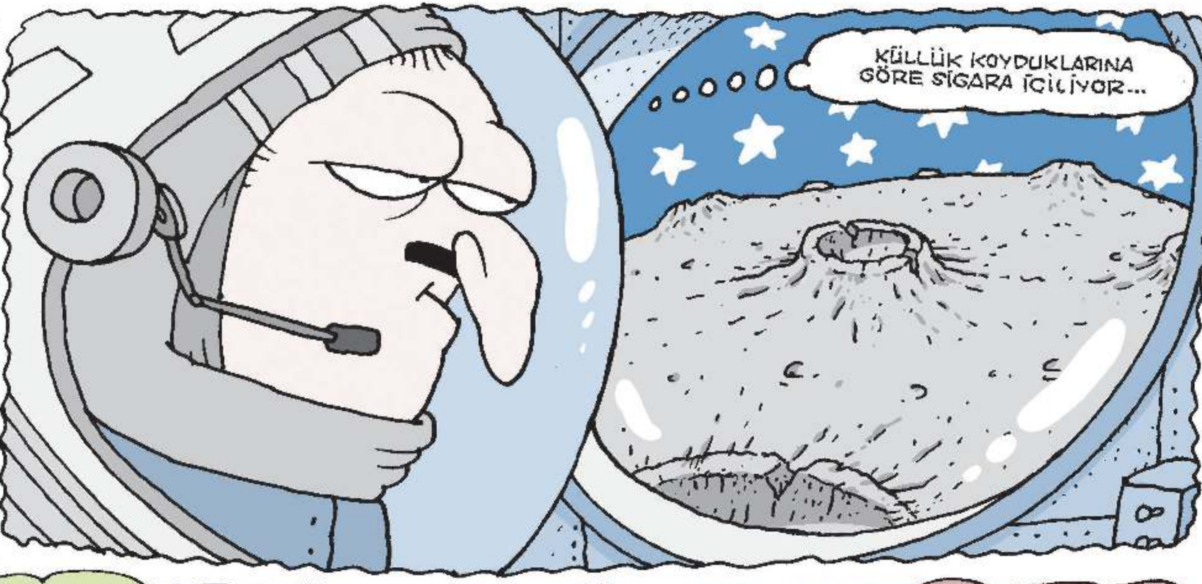

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

baris.uygur@gmail.com

Şimdi burada kimseyi kandıracak hâlim yok, futboldan pek de anlamam. Ha tamam, topu görse bomba sanıp karakola götürecek adamlardan değilim, çocukluğumdan beri maça gitme fırsatı olduğunda kalkar giderim, bir yerde maç izleniyorsa ben de izlerim. Üstelik Eskişehirspor'u tuttuğum hâlde İstanbul takımlarının maçlarına da onlarca kez gitmişliğim, tribünde sanki Beşiktaşlı, Galatasaraylı ve bir keresinde de Trabzonsporlu gibi tezahüratlara katılır, taraftarla beraber ben de coşar, ben de üzülürüm. Havaalanında taraftarların yeni transferleri karşılamasına denk gelmek benim için tadından yenmez. Karşılayan grubun arasına karışır, takıma yeni katılan ve havaalanından çıkar çıkmaz omuzlara alınan oyuncuya tezahürata ben de katılırım. Senelerce Taksim meydanında şampiyonluk kutlayan hangi takımın taraftarı olursa olsun aralarına karıştım, onlarla beraber omuz omuza hopladım zıpladım, bedavadan sevinçlerine ortak oldum, bana sorarsanız kârlıyım. Yani kısacası futbolla ilişkim işin goygoy kısmından ibaret.

Ama arkadaş kimse kusura bakmasın, şu adına VAR dedikleri, video hakem uygulaması bildiğimiz anlamda futbolun sonunu getirecek. Valla hiç öyle "Abi futbolun tadı tartışmalarla çıkıyor, hatalı kararlar da futbolun parçası," yaklaşımıyla (Cihan Ceylan Yaklaşımı) ilgisi yok bu söylediğimin. Zaten bu video hakem uygulamasının amacı da hatalı kararları önlemek falan değil. Milletçe komplo teorileri konusunda dünyada sektör lideri olduğumuz hâlde bu kadar basit bir gerçeği kimsenin şimdiye kadar görememiş olması çok şaşırtıcı.

Efendim mesele biraz ABD biraz da para meselesi. Şimdi durum şu: ABD, 330 milyonluk nüfusu ama daha çok ekonomisiyle futbol için ağız sulandıran bir pazar. Bütün bir dünya futbolunun cirosu ABD'nin de eklemlenmesiyle ansızın ikiye katlanacak. Ama bir sorun var, futbol ABD'de bir türlü izlenmiyor ve televizyonlar da futbol maçı yayınlamaya istekli değil.

Sebeplerini anlamak için Amerika'da popüler olan sporlara bakalım isterseniz. Bakınız bir beysbol maçında sahaya odaklanarak izlemeniz gereken oyun parçası yarım dakikayı geçmez. Atıcı topu vurucuya atar, vurucu topa vurur, top geri gelene kadar da koşarak bir tur atmaya çalışır. Adamın koştuğu mesafe, hani şu başa kadar dönüp "home-run" yaptığı zaman 100 metre yahu. O yüzden beysbol oyuncularının kimisinin göbekli adamlar olması şaşırtıcı değildir. Fiziksel çaba olarak futboldan çok satranca yakın bir spor. Ha ama nedir, beysbol maçında ortaya şöyle bir şey çıkıyor: Oturup bir, hadi iki dakika oyun seyrediyorsunuz sonra isterseniz gidip sosisli sandviç alıyorsunuz, isterseniz bira. Televizyon yayınında da direk sokuyorlar reklamı.

E Amerikan futbolu farklı mı? Hayır. Takımlar karşılıklı boğuşuyor, topu atıyorlar, biri aradan sıyrılıp öne çıkıyor ve topu alıp sahanın öbür yanından çıkmaya çalışıyor, çıkarsa "touch down" oluyor ve bu en iyi ihtimalle yarım dakika sürüyor. Zaten genelde o topu tutan adamı indiriyorlar, oyun duruyor, takımlar tekrar karşılıklı diziliyor. E oyun durunca ne oluyor? Gelsin sosisli, gelsin reklam. Resmen bir dakika oynayıp iki dakika duruyor adamlar. Ama futbol öyle mi? Maç bir başlıyor, 45 dakika dana gibi koşuyorlar. Tamam oyun arada duruyor falan ama öyle sahaya taraftar atlamadıkça ya da kavga çıkmadıkça araya reklam girecek kadar bir duraklama olmuyor.

Bakın basketbol mesela, bizim çocukluğumuzda bizde iki devre oynanırdı, ABD'de dört devre. Bizde bir maçın arasına bir reklam kuşağı girebilirdi ABD'de üç. Resmen zorla bizde de dört devre yaptılar basketbolu, şimdi sıra futbolun ABD'lileştirilmesinde, bunun yolu da video hakem uygulamasından geçiyor. Her VAR'a başvurulduğunda oyun kafadan iki dakika duruyor, iki dakika temiz dört televizyon reklamı demek, elini çabuk tutan için gidip iki sosisli alıp gelmek demek. Her maç beş kere VAR'a başvurulsa, yayıncı kuruluş temiz yirmi tane otuz saniyelik reklam sokuşturur araya. Ekran başından ayrılamazsın da, çat diye maç başlayacak.

Hayır bir yandan VAR'a başvurmaya ya da başvurmamaya neye göre karar veriyorsun? İleride bu soru da gündeme gelecek ve her itirazda VAR'a başvurulacak, hatta takımlara beşer, onar VAR'a baktırma hakkı falan tanınacak. Resmen otuz yıldır "hızlandırmaya çalışıyoruz, hızlandırmaya çalışıyoruz" diye kurallarını değiştirip durdukları oyunu beysbol gibi ikide bir duran bir oyun hâline getirip soğutmak bu. Hiç kimse de FIFA'nın UEFA'nın kodamanlarının asıl derdinin bu oyunu ABD'lileştirmek olmadığına inandıramaz beni. Hayır ben dediğim gibi işin goygoyundayım daha çok, ben yine taraftarla şampiyonluk turuna çıkarım da, beş dakikada bir iki dakika duran oyunu da kimse izletemez bana.

ve SİNEM anılarda yaşıyor...
cihan kılıç
Balıkesir-Erdek.
Oğlum almıycaksan elleyip durma hadi.
Kapatma tezgahın önünü.
Kardeşim aslında o kadar önemli bişey ki şu yaptığın iş... Toplumun kapasitesi bunu anlamaya yeterli değil...
Çorbamızdayız abi, yapacak bişey yok.
Abi sen bunların hepsini okudun muşimdi.
Ben asla kendim kullanmadığım şeyi satmam kardeş... Ya ben okumuşumdur ya abim okumuştur rahat ol sen...
Ne hakkında bu abi?
ULAN HAYATINIZDA KİTAP GÖRMEMİŞSİNİZ, YUH BE! ÇEVİR ARKASINI OKU ARKADAŞIM!
MEHMET
BURSA'DAKİ KAYNANA CİNAYETLERİNİN SIRLARI.
Sırlarımla ölmek istemiyorum. Kitabımdaki kaynanaların hainliklerini herkes bilsin.
Buyur abla yardımcı oliyim.
Şunları çocuk merak etti bi açar mısın ?!
Şu ikisi mi?
Birini aç işte!
ve SİNEM
Ablacım bunda takımı bozamıyorum, paketi açtık mı kapatamıyoruz.
Ama görmeden nasıl alayım beyefendi.
Zaten **çocuğa uygun olmayan** şeyler var onda abla... Bak şunlar indirimde. Birini beğensin.
Okumaz onları. Kalsın.
TARIK, TALAT VE FITNAT
Şemseddin SAMİ
Şehir Mektupları
AHMET RASİM
Yani siz de çocuğu biraz yönlendirin ablacım. Bak mesela Nobel ödüllüler var: Etiket +5 tl.
Şu soru bankası çözülüydü, tek tek bütün şıklarını işaretliyip sildim. Sıfır gibi oldu... Alın şimdiden ufak ufak başlasın.
Kardeşim bu çocuk 10 yaşında...
KPSS 2005
Tamam abla anladım ben seni garantici takılıyosun, al senin de kafan rahat etsin benim de... Takımı da bozuyorum bu seferlik.
Kaçırmayın.
İNCE MEMED -I-
MEB ONAYLI 1000 TEMEL ESER
YAŞAR KEMAL
Bi daha sıkıldım dersen Batuhan. Vallahi kafanı kırarım.
Ya öbürüü.
SUS!.. OKUYCAKSIN KONU KAPANDI!..
O çocuktan adam olursa beni de şuracıkta s.ksinler.
Ben artık bu memleketten ümidi kestim abi... Sorgulamayı bilmeyen insandan ne olur ki... Anca koyun olur.
AKREP gibiler kardeşim.
Avşa'dan beri taşıyorum şu soru bankasını... Yüzüne bakmadı kimse... Eğitime verilen önem bu işte...
Kardeşim şunu bu akşamlık aliyim bi, yatarken bakarım. Yarın getiririm.
GRT
...
SİNEM
...
ROMA DÖNDÜ
ANNE...
Kardeş bakar mısın?
Diğer ciltlerini toplam kaça verirsin... Okuyacakmış beyefendi.
O sırada-İst.
ÇUKUR'A hoşgeldin Mohaç!
GA-AA...
...
$$$$...
Az kıssana! Ne bu duvara mı vuruyolar?
$$$$...
GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP GÜP...
Sen kaşındın koçovalı.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Vasiyetimdir:
Dalgınlığınıza gelmek istiyorum
Ve kaybolmak o dalgınlıkta."
Didem Madak - 'Ah'lar Ağacı Şiiri'nden

ZAMANIN RUHU: Ülkeler, haritada durdukları gibi durmuyorlar...

DONALD TRUMP: Birazcık sevsen, sevgiye yazık. Azıcık saysan, saygıya ayıp. Hangi kabilenin dumanısın lan sen?

EN BÜYÜK ASYA, KÜÇÜK ASYA: Te Asya'nın öbür ucundan Eski Yunan toprağına gel, Arap'ın dinini benimse, dilini de asla kaybetmeden Latin Harfleri'ne geç nihayetinde. Şen olası Türk seni! Onların hepsi oldun artık sen, sensiz olmaz...

İDAM: Çözülmemiş onca mesele dururken, nerdeyse uzlaşılıp çözülmüş tek problem olan idamın tekrar ve tekrar gündeme getirilmesi nasıl bir psikoloji? Durum sevmeyip, sorun olunca ilgileniyoruz...

KUSHNER: Trump'ın damadı. Filistin halkını ebedi sürgün etmeye çalışıyor. "Eşşek Herifin Damadı" derler ya hep, o damat bu damat işte...

1980: 24 Ocak'ta ekonomik bağımsızlığımızı kaybettik. 12 Eylül'de de siyasal bağımsızlığımızı. Tek güzel şey, Müjde Ar'lı Fuar Kolonyaları reklamıydı...

YAPAY ZEKA: Kalsın baboş. Ben daha doğal zekaya doymuş değilim, dönüp dönüp Sait Faik Abasıyanık okuyorum. Organik oluyor...

GLOBAL KÖY: Serbest piyasa ekonomisinin mucitleriyle ekonomik ambargo uygulayanlar aynı insanlar. İlahi kapitalizm, makyajı akan faşizmsin. Liberalizm desen, iyice, gelin başı...

"DOĞA, İNSANDAN İNTİKAMINI ALIYOR!" : Doğal afetler için böyle diyorlar. Doğayı da insan gibi intikamcı sanıyorlar. Doğa, doğasını yaşıyor; yabancılaşan, insan...

TAPINAK ŞÖVALYELERİ: Dindarlar mı şekiller mi, tam anlaşılamamıştır. Bizdeki "Tekkeyi bekleyen, çorbayı içer" benzeri, onlarda da "Tapınağı bekleyen, domuzu yutar" tipli bir cümle var mıdır? Tapınağa mapınağa yüz vermeyen, laik şövalye de mevcuttur kesin o dönem...

MUŞAMBA: Akdeniz içki örtüsü...

ŞEHİR VE ÖTEKİ: Günlüklerinde "İstanbul'u geri almayı" arzuladığını belirtiyor, rahmetli Dostoyevski. Kızıp köpürmeğe gerek yok, aidiyetinin uzantısı olabilir bu düşünce. Lakin tümden sakin kalmak da olmaz: Moskova nasıl hep rus olacaksa, İstanbul da hep türk kalacak. Cevap hakkı vardı da yazdım. İslam'a da davet ederdim, aynı çağda yaşayıp tanışsak...

GECE ALEMİ: Mekanın hası, "star oynatan" mekandır...

23 DERECE: Arkadaşımın babası, 23 derece meftunuymuş. Her yerde, her an 23 dereceyi arzuluyormuş. Nasıl bir vücud iklimine sahipse, girdiği yerdeki dereceyi anlıyomuş, '2Burası 26 derece, 23 dereceye getirmeniz mümkün mü" diyomuş. Mevzubahis beyefendi, geçirdiği ameliyat sonrası konuşamayacak durumdayken, önündeki kağıda "Odayı 23 dereceye getirin" yazmış. "Ha hu" demişler, oda ısısını gene 21 derecede bırakmışlar, tekrar yazmış, "Olmadı, yapmadınız, az bu, 23 yapın" diye. Pes etmişler, saygı duyup 23'e başlamışlar...

YORUM YOK: Türkün 1985-1995 arası aşk yaşadığı laf...

ALİ ŞEN YAKLAŞIYOR: Toplum olarak, Yeşilçam filmlerinde kiraları toplamaya gelen zalım tüccar Ali Şen'in kahvehane bahçesine yaklaşışını kederle izleyen semt halkı gibiyiz...

İSKO: Yazar olan benim, iskeletim serbest meslek...

KOMUTANIM: Askerde yazıcıydım. Odadaki komutanım, bir sınava hazırlanıyordu. "Türkçe çalışır mıyız" dedi, "Elimden geleni yaparım" dedim. Haftalarca çalıştık, sınava girdi, ertesi pazartesi "Sınavı geçemedim ama Türlçe'yle ilgisi yok, meslek sorularında takıldım" dedi. Yalnız onca soru çözdük, tek bir soruya takıldım, "Valla bilemedim" dedim. Komutan "Vay, senin de bilmediğin oluyormuş" dedi, inceden sevindiğini hissettim. Sanki doçentim, dershanede hocayım dediydim...

HİTİTLER: Geçmişe dönük ikili ilşkiler olsaydı ya keşke...

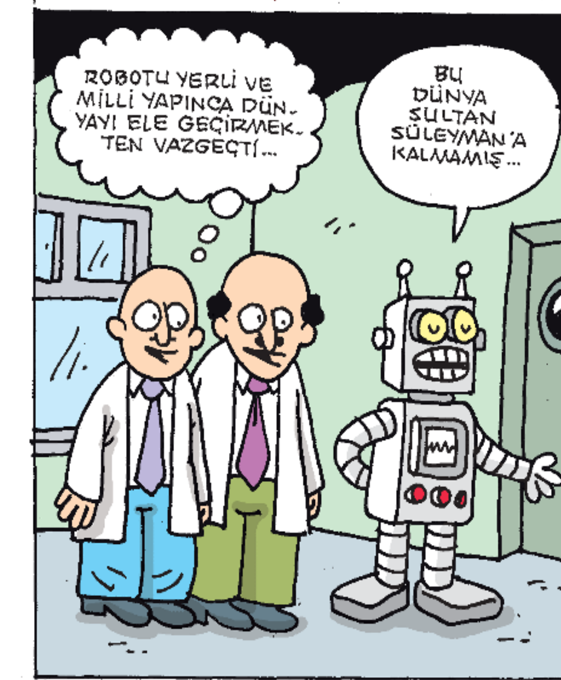

SEZEN AKSU'NUN SIFAT'A DOYDUĞU AN: "Elimde yalandan, kocaman, rengarenk, geçici, oyuncak zaferler..."

HUSUSİ KENTMEN: Şahsi eşyasına aşırı önem veren fabrikatör...

vedatozdemiro@gmail.com

mustafa satıcı

BOBO

CEM GÜVENTÜRK

instagram.com/cemguventurk

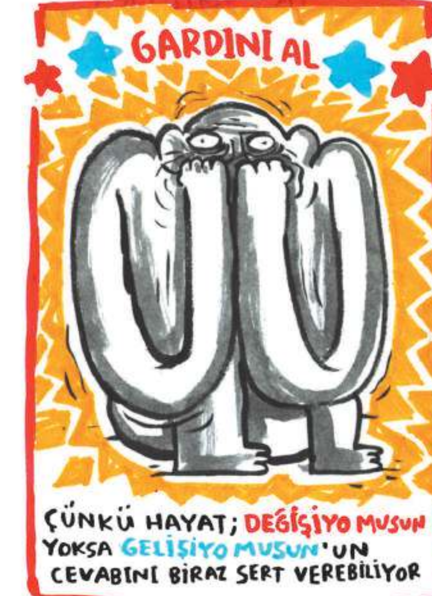

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

FORTUNA

Sürekli gittiğim çay bahçesinde, Galata Kulesi'nin girişine en yakın masaya oturmaya başlayınca bir tür danışmaya dönüştüm. Oturduğum yerden yurttaşlarım dışında yabancı turistleri de kuleye giriş şartlarıyla ilgili bilgilendiriyorum. Danışılması kolay temiz bir yüze ve İngilizce bildiğimi ima eden gözlüklere sahip olmam, Galata Kulesi'ne çıkmak isteyenleri bana doğru çekiyor. Yurttaşlarımla herhangi bir sorun yaşamıyorum, ama İngilizcemin kötü olduğunu ifade ederken çok iyi İngilizce kullanıyor olmam turistlerin kafasını karıştırıyor. Minicik bir bilgiyle olaya hâkim havası yaratmak yıllardır vazgeçemediğim bir hastalık. İngilizcemin kötü olduğunu mükemmel bir telaffuzdan öğrenen turistin önce gözleri kısılıyor, yaşadığı minik şüphenin ardından, sanki bana değil de telaffuzuma sorarmış gibi konuşmaya devam ediyor. Kalıpların dışına çıkınca, Londra'dan Fatih Terim'e göç eden İngilizceme rağmen bir şekilde anlaşıyoruz. Teşekkür ede ede, çok memnun ayrılıyorlar yanımdan. Fakat aslında asıl sorun, yıllardır dibinde oturmama, sarhoş sarhoş etrafında dolanmama rağmen hiç çıkmadığım Galata Kulesi'yle ilgili bilgilerimin İngilizcemden daha kötü olması. "Giriş ne kadar?" diyenlere genelde 10-15 lira, eğer kendimi iyi hissettiğim bir günümdeysem direkt 10 lira diyorum. "Yukarı asansörle çıkılıyor mu?" diye soranları hiçbir fikrim olmamasına rağmen asla kırmıyorum: "Evet."

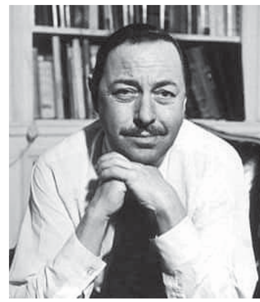
Geçen hafta, bir yandan dergiye yazıp bir yandan kule danışmanlığı yaparken, hal ve hareketlerinden Alamancı olduğunu tahmin ettiğim bir genç, mevcut görevlerime bir yenisini daha ekledi: Emanetçilik. Kendisi, bozuk Türkçesiyle çantasının çok ağır olduğunu, eğer oturmaya devam edeceksem yükünü bana bırakıp bırakamayacağını sordu. Benim için sorun yoktu, çantasını karşımdaki sandalyeye yerleştirip gittikten sonra yazmaya geri döndüm. O masada bir diş hekimi, bir yazar, bir danışman, bir yalancı ve bir emanetçi olarak oturmaya devam ederken yaklaşık bir saat sonra yeni bir unvan daha edineceğimi hiç bilmiyordum: Paranoyak.

Bir saat sonra

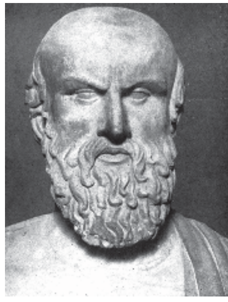
Adam dönmedi. Kuleye inip çıkmak ne kadar sürer? Yukarıda takılı kalan bir manzara manyağı için bile uzun bir süre geçti. Vakit geçtikçe, başlarda hiç ilgilenmediğim çantayla bakışmaya başladım. Paranoyamın başlaması ise, adamın çantayı bırakıp bırakamayacağını sorarken kurduğu o cümleyi hatırladığım ana denk düşüyor: "İsterseniz içini açıp bakabilirsiniz..." Bu cümle, polisiye filmlerde kahramana olayı çözdürten, bulmacayı tamamlatan eksik parça gibi yankılandı kafamda. O an, "Yok canım ne gerek var," deyip gülmüştüm. Artist! Kimin ne olduğu belli olmayan şu dünyada, hiç tanımadığım birine güven şovu yapmamın gereği var mıydı gerçekten? Yardımsever ve üstelik rahat bir insan gibi görünmenin gururunu yaşarken, bir saat içinde iflah olmaz bir paranoyağa dönüştüm. "Yok canım ne gerek var..." öyle mi? Bir de gülüyor geri zekalı!

Adam yok! Yazımı yazamaz oldum. Vakit geçtikçe, "İstersen içine bakabilirsin" cümlesinin, adamın güven tesis etmek için göze aldığı bir risk olabileceğine daha çok inanmaya başladım. Yüzlerce filmde kullanıldı bu numara. Bu numaraya ihtiyaç bile duymayan terör dünyasında on binlerce çanta patladı. Karşımda oturan bu çantanın patlama olasılığı gerçekten düşükse, ben gerçekten paranoya yapıyorsam, insanlık tarihinde patlayan çantalar ne? "Benim başıma gelmez" öyle mi? Herkes kendine "ben" dediğine göre, patlama haberlerini televizyonda izleyen, ama asla kendi başına geleceğini düşünmeyen "ben"lerden biri, günün birinde patladığına göre, bugün patlayan neden "ben" olmayayım? Yaşanan son patlamada, geçmiş patlamaları haber sanan "ben"lerden biri ölmüyor mu? Bütün felaketler ani ve beklenmedik değil mi? Oyun yazarı Tennessee Williams, göz damlasını kullanmak için başını arkaya yatırdığında, ağzında tuttuğu kapağın boğazına kaçmasıyla ölmedi mi? Tragedya yazarı Aeschylus, bir kartalın pençesinden kel kafasına düşen kaplumbağa yüzünden ölmedi mi? Tenessee ve kapak, Aeschylus ve kaplumbağa, Fırat ve Alamancı çantası… Neden olmasın?

KADERSİZLER

Tennessee Williams

Aeschylus

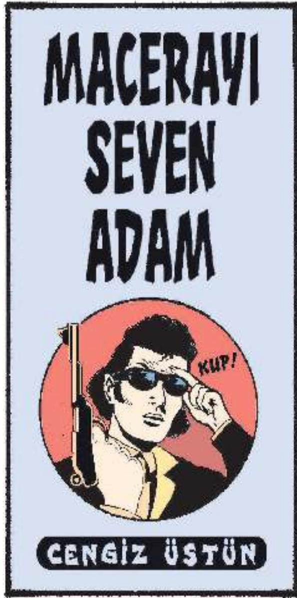
Fırat Budacı

Adam yok! Etrafıma baktım. Hararetle muhabbet edenlerin, telefonuna bakanların, çay hüpletenlerin, gazete okuyanların şu hali, birazdan yok olacak bir topluluğun son haline çok benziyormuş gibi hissettim. Çantayla aynı masada oturduğuma göre bu listenin bir numarası ben olacaktım. Beklenmedik, mucizevi ölümlerin hüküm sürdüğü dünyada, hayatın boşunalığı gelip masama oturmuştu. Etrafa döne döne bakarken beni izleyen garsonla göz göze gelince, garip hareketlerimi örtbas etmek için çay söylemek zorunda kaldım. Bu son çayım mıydı? Kontrolüm dışında babasız kalmış oğlumu, arkadaşlarımı, o güzel kadını, saçları bir gecede beyazlayan zavallı anamı hayal ettim. Aslında kalkıp gitmek en iyi çözümdü, ama içinde bulunduğum ruh halinin, emanete hıyanet düzeyine varacak kadar hastalıklı olduğunu kabullenmek istemiyordum. Çok güzel bir kadın masama yanaşarak kulede asansör olup olmadığını sordu. İçinde bulunduğum şartlar ne olursa olsun danışmanlık görevimi ihmal etmedim. Bir an önce yanımdan uzaklaşıp kurtulması için kısa kestim: "Yes." Bu gördüğüm son güzel kadın mıydı?

Adam hâlâ yok! Artık kaygım mantıktan sıdkını tamamen sıyırdı. Bilinçsizce ayağa kalktım. Ayağa kalkıp yeniden oturmak garip olacağından dönüp yürümeye başladım. Geriye aniden dönmek garip olacağından tuvalete girdim. Çişim olduğundan değil de bilincim olmadığından tuvalete girmem fena olmadı aslında. Patlama ben tuvaletteyken gerçekleşirse bir ihtimal ağır yaralı kurtulabilirdim. Ama patlayıcı kuvvetliyse hiç şansım yoktu. Belki de yalan söylediğim için cezalandırılıyordum. Belki içerde asansör var diyerek kuleye gönderdiğim çok yaşlı bir turist giriş parasını ödedikten sonra asansörün olmadığını görmüş, dik merdivenlerde nefes nefese ölüme yaklaşırken beni de beddualarıyla ölüme çağırmıştı. Ya da belki, girişin 10 lira olduğunu söylediğim Pakistanlı bir baba, dört çocuğu, karısı, kayınvalidesi, baldızı falan derken kafa başı 15 liradan giriş yapınca, beni beddualarla Allah'a havale etmiş, Allah da bana bomba göndermişti. Aynada kendime baktım. Bu kendime son bakışım mıydı?

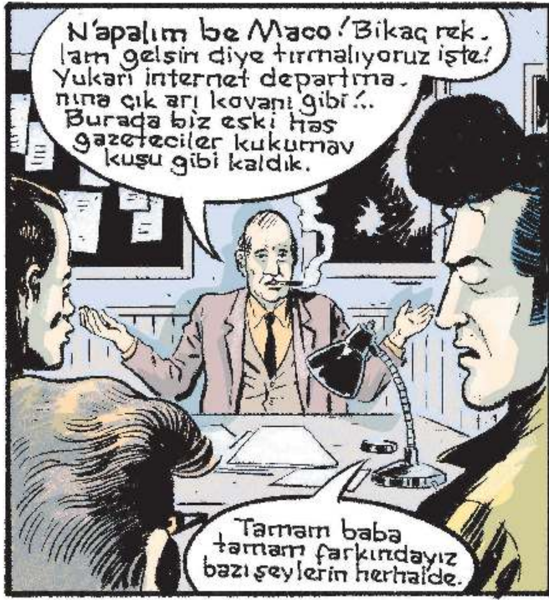
"Yav kusura bakma çok geciktim, inşallah sorun olmamıştır, çok sağ ol," dedi Alamancı. Kötülüklerle dolu şu dünyada, yaptığı iyiliği "olması gereken"den sayan insanlar gibi, "Nolcak canım," diye karşılık verdim. Oysa içimden, patlamamış olmanın sevinciyle şükranlarımı sunuyordum: Yaşamama izin verdiğin için ben teşekkür ederim. Kulede asansör yoksa tüm dünya halklarından özür dilerim.

Arabada beş kişiyiz. Ben sürücü koltuğundayım, yanımda Almanya'da yakışıklı biri olarak görev yapan çok eski arkadaşım, arkada bebeğim, Amerika'da antropoloji doktoru olarak görev yapan çok eski arkadaşım ve onun yine aynı üniversitede antropoloji doktoru olarak görev yapan Kolombiya'lı eşi oturuyorlar. Geceleri annemin Altınoluk'taki yazlığında kalıyoruz, gündüzleri kiralık arabamızla çevre ilçe ve köyleri geziyoruz, tostlarını, gözlemelerini, patates kızartmalarını, zeytinyağı yemeklerini yiyoruz, çaylarını, ayranlarını, biralarını içiyoruz. Bulunduğumuz beldede geriye sulu yemekten ve akmek arası bir şeylerden başka hiçbir şey kalmayana kadar durmuyoruz. Yerliler devamlı güzel şeyler yiyip kaliteli denize girmekten yarı tanrı gibi olmuş esmer çocukları kucaklarında ağlayarak geliyorlar; "kalamarları yemişsiniz, soslı patlıcanları bitirmişsiniz, patates kızartmasının hepsini yemeyin, lütfen! Çocuğum öğle atıştırması olarak ne yer? Elma mı verelim? İnsaf edin..." diye ağlıyorlar. Çocuğun ağzına ketçaba şensoy marka ketçaba bulanmış yanık bir patates kızartması verip "biz günahlarınızın bedeliyiz, zamanında Mısır'ın üstüne salınan çekirge felaketi gibi bir şeyiz, yediğimiz patates kızartması değil sizlerin kefaretidir. O yüzden çok şeyapmayın, çocuk da bir gün idare etsin kusura bakmasın... Bir de kabak çiçeği dolması gibi bir şey var diyordunuz, ondan getirir misiniz? Beş tane de bira. Çok teşekkürler" diyor, kadını geri yolluyorum. Kuzey ege boyunca arkamızda açlık ve gözyaşından bir iz bırakarak dolaşıyoruz.

Kilim. Bu kelime tatile geldiğimizden beri her fırsatta tekrar ediliyor. Annem ingilizce bilmiyor, arkadaşımın eşinin türkçesi yok gibi, annem kıza kendi evindeki gurur tablosu şampiyon kilimlerini gösteriyor, kız internetten kendi hayalindeki kilimleri açıp anneme gösteriyor ve şöyle diyorlar: Kilim! Çok güzel! Her şeyden daha güzel. Bu üstündeki atlar... Gerçek atlardan daha güzel. Gerçek at yamuk yumuk ama bak bu ne güzel cetvelle çizilmiş gibi. Kurt güzel, tilki güzel. Annem evdeki kilimleri dürüp arkadaşımın eşine vermeye çalışıyor. Kız anneme "siz yollara düşmüş, araşmış ve kendinize ait bir kilim bulmuşsunuz. Bu kilim siz olmadan, sizin evinizde olmadan aynı kilim olmaz. Bu kilimi ne kadar beğensem de alamam. Kendime ait yolculuğu yapmam, kendi kilimimi bulmam gerekir." anlamına gelen el kol bir şeyler anlatıyor. Annem çok duygulandığı için kıza "sen de artık benim kızımsın, o çocuk seni üzerse onu sığ mezarlara gömerim, parçasını bulamazlar bir daha. Erman çevirsene dediklerimi. I KILL HIM. I LOVE YOU." diyor. Kilime sarılı cesetler üzerinden ölümsüz bir dostluk doğuyor.

Annemin referansıyla yol üstündeki bir kilimciye doğru yol alıyoruz. Öncesinde denize girmiştik, sonrasında yemek yiyeceğiz. Yaptığımız hiçbir şeyin gerçek bir sonucu olmaması iki yıldır ilk kez tatile çıkabilmiş beynimi çıldırma noktasına getiriyor. Kilimciye vardığımızda benim içeri girmeyeceğimi, klimalı kiralık aracın içinde yatacağımı ve iki yıldır düşünmeye fırsat bulamadığım şeyleri düşüneceğimi belirtiyorum. Bebeğim "ben bir kilim beğenirsem seni çağırırım ama sen de bakarsın" diyor. Kilim işini benden daha az anlayanını zor bulursun. Kilimciye girdikleri gibi önemli şeyler düşünmeye çalışırken uyuya kalıyorum. Rüyamda kilimci dükkanının içindeyim, içerisi yıllarca sandıkta saklanmış halı gibi kokuyor. Desenli kilimleri bana gösterip "bu güzel mi, bu at mı, bu tavuk mu?" diye bana soruyorlar. Halı kokusu üzerime çöktüğü için "ya ben arkada kilimlerin üzerinde yatabilir miyim biraz?" diye rica ediyorum, dükkan sahibi "hay hay" diyor. Kafayı koyduğum gibi uyuyorum.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"adımı unuttum/
adı olmayan yerlerde/
geçip gidenlere bakarak"

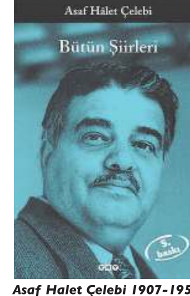
Asaf Halet Çelebi

"YAT SAT TAT KSANİKAM".
"Sakın bak yazının içinde, bir kere bile; tek bir kere dahi; 'o her an yükselen para birimi'nin, o'nun adını geçirme bak, anlıyor musun beni, sakın ha" diyor, içimdeki aşırı "feraset" yüklü, çok bilmiş, çakma bilge kılıklı o ses. O kılçıklı ses. İki öksürüyor." Anladın mı?" "Anladım" diyorum. "Yüzün hiç anlamış gibi görünmüyor ama" diyor. Allaalla.
"Dört bir yan, dağ taş, bütün yazılar zaten o "para birimi"yle dolu, onsuz tek cümle yok ortalıkta, sen daha neyini anlatıcan da, hangi sadra şifa akıllar vericen, yapma bak ha" diyor. "…Salak olma, başka başka şeylerden bahset, zaten herkes gerilimden bitap düşmüş bi halde, çok sıkıcı olur"
Bilemiyorum "bilge" ses. Hiç olmamış gibi yapmak ?
Bir fotoğraf görmüştüm, (siyah/beyaz--karşıdan çekilmiş, bir Hitit duvar kabartması gibi, çok net---) kanım donmuştu: Bir büyükbaş hayvan. İki sırtlan arkadan saldırmış buna. İkisi birden kalçasını ısırmış yiyorlar. O hiçbir şey olmamış gibi yere eğilmiş önündeki otları yiyordu. O sırada. Brr. Sanki öyle bir şey hiç olmamış. (Çok korkmuştum; bir yanıyla buna benzer ruhsal/maddi kimi durumlar içinde olabileceğimiz iması-- *bilemiyorum hayvanın belki bir bildiği,olayın bir mantığı vardır,;konuşabilse belki haklıdır, belki eğer bir hareket* çeker,çırpınırsa *falan direk boynuna, şah damarına saldıracak sırtlanlar–)* Yazıyı yazarken ara ara kalkıp ateşi yavaş yavaş yükselen bir bebeğin alnını yoklar gibi endişeli bir surat ifadesiyle ekrana bakıyorum. Yükseliyor evet. Yediyi geçmiş. *(Bir de haber; İtalyan yetkililer:"Biz de Türkiye gibi saldırıya uğrayabiliriz")* Ne denilebilir? "Bu da geçer yahu" denilebilir. "Yat sat tat ksanikam" da… *(emir kipinde Türkçe gibi gelen o ilk üç hece, "Ye, Sev, bilmemne yap gibisinden bir kitap vardı onu hatırlatsa da bambaşka bi şey)* Sanskritçe bu cümle. Hint felsefesinden: Budizm'den. "Olan biten her şey bir göz kırpma süresince geçip gider" demek. Bütün olan biten:

Ahmed Arif 1927-1991

Asaf Halet Çelebi 1907-1958

Evrenin 14 milyar yıllık tarihini kastediyor--sadece onları da değil bütün olacak olanları falan, hepsini--) Bir göz kırpma. Ha. Bilemiyorum bu cümle ne kadar yardımcı olabilir. Elinde 108 taneli tesbihini çekerek "Yat sat tat ksanikam" diyen bir Budist rahip. İçiniz ferahlar mı bir nebze olsun? Göz kırparcasına geçip giden şeyler… Sadece sıkıntılar, dertler mertler filan değil ama; herşey; hepimiz yani… Geleneğimizdeki "Bu da geçer yahu" ya dönmek daha teskin edici gibi.

Laflar ne yapabilir?
Bazen de işi dalgaya vurmak gerekir. Bir oranda. Gerekebilir.
Direnmenin, direnebilmenin en önemli yollarından biri; Mizah.
İşler sarpa sarıp, karmakarışık, düğüm düğüm olduğunda, iyice içinden çıkılmaz çözülmez koca bir yumak haline geldiğinde; kedilerin yaptığı gibi o yumağa sağından solundan hafif hafif pati darbeleriyle, pat pat…
Bazen… Biraz oynamaktan zarar gelmez. Gerim gerim gerilmekten iyi. İyi gelir.

Ara verip balkona çıkıyorum. Karşı kaldırımın kenarında o adam oturmuş hazırlanıyor. O "Canlı Heykel" adam. Elinde Bakır rengi yaldızlı o metalik boya. Bir küçük kutudan parmağını daldırıp daldırıp. Yüzünü boyuyor. Burnunu. Pırıl pırıl parmağıyla yayıyor boyayı. Herkesin içinde. Üstünde aynı o bakırımsı renge boyalı yaldızlı ceket, pantolon. Bu boğucu sıcakta. Melon şapka da başında. Bir kısmına güneş de vuruyor.(Antalya) Niye herkesin içinde? Niye güneşin altında. Bir kenarda yapsana. İllüzyon bozulsun mu istiyor? Ona rağmen inandırsın? O mu? İnadına?

Herneyse,
"Mizah" tamam, onu söyledik,
şiir de iyi gelebilir;
"Vurun ulan, /Vurun, /Ben kolay ölmem." Mesela o dize. (A. Arif)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim…
(Rosa Passos/ İnsensatez*; yazı biterken odada çalan* şarkı*)*

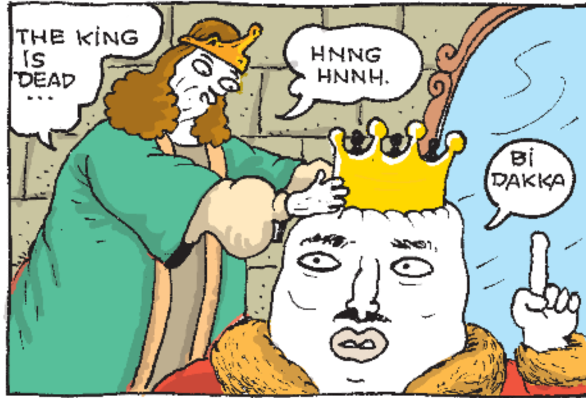
engin.ergonultas@gmail.com

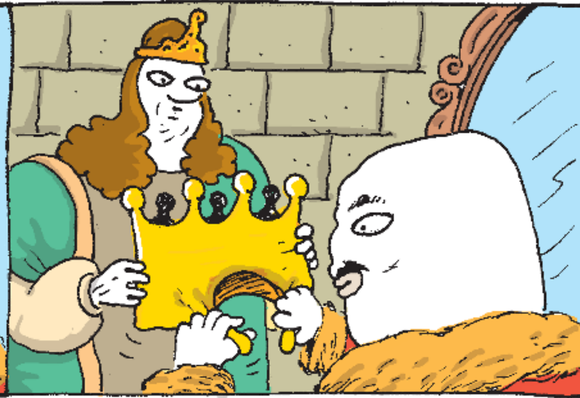
cihan ceylan

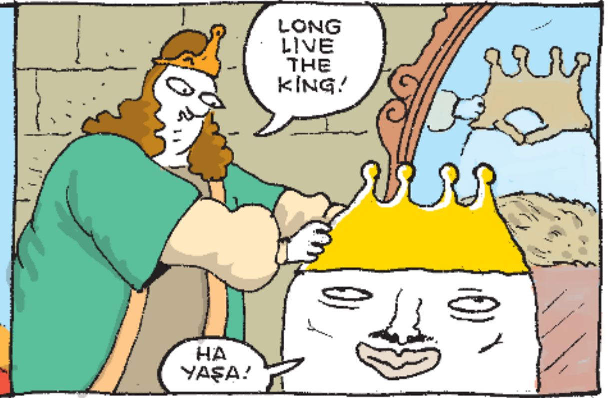

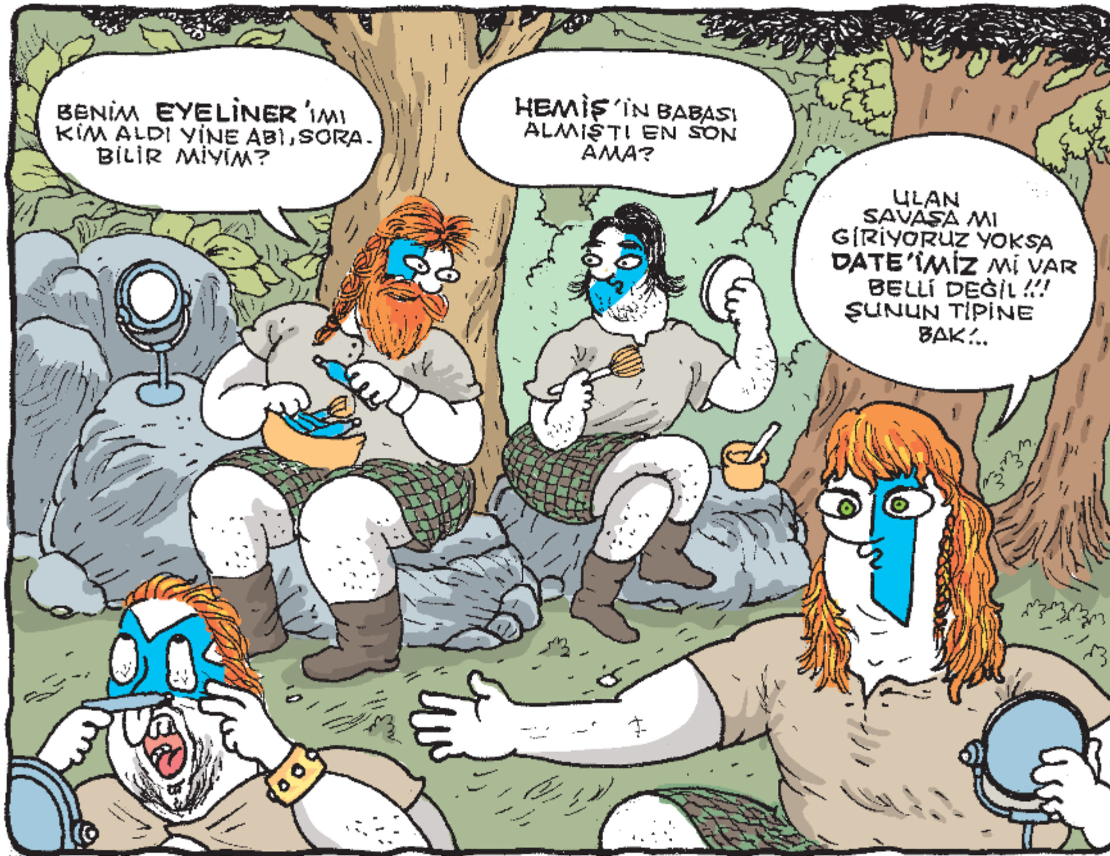

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Ya sizin?

Delilerle yaşama rehberi

Tüm insanlık içinde herhangi bir deliliği olmayan tek bir kişi bulunabileceğini sanmıyorum. Aradaki tek fark, derece farkıdır. Bir kabak görüp de onu karısı sanan adama deli denmesinin nedeni, böyle bir şeyin çok az insanın başına gelmesidir'
–Erasmus

@kaansezyum

* Delilik gerçeklikten kaçmanın en eğlenceli yoludur. Yaratıcı düşüncede deliliğe yer vardır. Bir problem oluştuğu gerçeklik içinde çözülemiyorsa, gerçekliği değiştirmekte fayda vardır.

* Deliyi çok da ciddiye almayın. Deli işte, deli deli konuşur. Ciddiye almanız sonucunda siz boşuna emek harcarsınız, daha kötüsü yıpranırsınız.

* Deliye sinirlenmek anlamsızdır. Deli işte, deliliğinden dolayı ne dediğinin farkında değildir.

* Deliye gülmek de doğru olmaz. Deli kendisinin dışında deliliğini yaşıyordur. Gerçekliği deliliğinde kısıtlıdır.

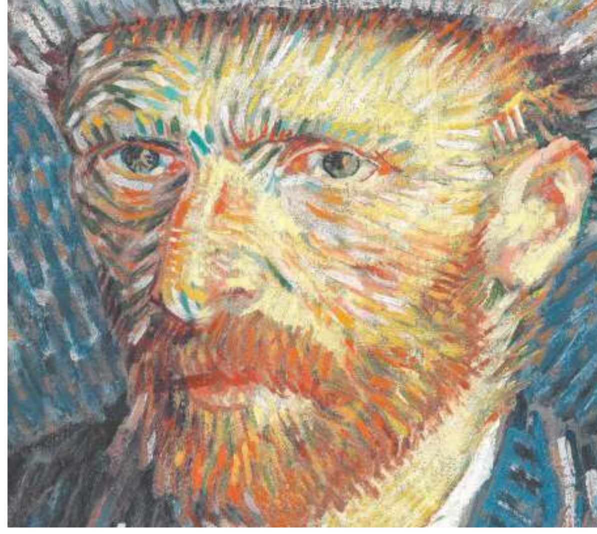
* Deli kendi aklının içinde hapis kalmıştır. Delice düşünceler, anlamsız kararlar, saçma sapan laflar edebilir. Delidir, olabilir.

* Delinin aklına uyup onunla tartışmaya girmeyin. Delidir, anlamaz. Zaman kaybedersiniz, bir de üzerine tadınız kaçar.

* Deliyi hayatınıza sokacaksanız, bu sizin kararınızdır. Akıllanmasını beklemek de delilik olabilir.

* Deli herkesi kendisi gibi zanneder. Delinin gerçekliği delilik olduğu için akıl, mantık, muhakeme gibi sistemler ve araçları kullanarak deliyi anlayamazsınız. Bunların hepsi zaman kaybıdır. Delinin dilinin kemiği yoktur, bunu da unutmayın.

* Deli deliliğinden ötürü kimseye güvenmez. Herkese kurulur, herkesin kendi arkasından iş çevireceğini düşünür. Çünkü kendisi böyle yapar, böyle de düşünür.

* Deli, deliliğini bir araç olarak kullanmak isteyebilir, hatta bazen kullanır da. Fakat sonrasını tahmin edemez. Deliler anlık yaşar.

* Delinin bir gün dediği diğer günü tutmazsa şaşırmayın. Delinin inandığı, aklını, mantığını, vicdanını bağladığı tek dayanak deliliğin oynak kayasıdır. Her gün yeni bir delilikle karşınıza çıkabilir.

* Delinin deli olduğunu kabullenmek zaman alabilir. Belki de siz de delisinizdir. İnsanın kendi deliliğiyle yüzleşmesi, iyileşmeye giden ilk adımdır. Deliliğinizin ne kadar farkındaysanız o kadar hızlı toparlanırsınız.

* Delilik bulaşıcıdır. Hem iyi hem de kötü anlamda. Deliliğin kabul gördüğünü fark edenler, buna isyan olarak deli gibi davranabilir, şaşırmayın. Ya bir şeylerden korkuyorlar ya da kural düzen olmadığına uyanmış, insanları istismar ediyorlardır.

* Deli başka delilerle görüşür, konuşur ama anlaşmaz. Deli için en değerli delilik kendi deliliğidir.

* Ender de olsa kendi kendine deliler vardır. Bunlar deliliklerini gizli gizli yaşamayı sever. Kimseye zararları dokunmaz kendilerinden başka. Kendi içlerinde sürekli hüzünlü, kırgın ve çaresiz kalırlar. Deliliğini fark ettiği için, kendini deli olarak görmelerinden çekinir. İnsanlara, hayvanlara karşı naziktir, kimseyi kırmamaya çalışır. Her yaşta, her kiloda, her ten renginde delilik gözlemlenebilir.

* 'Delirmek bazen gerçekliğe verilebilecek en güzel tepkidir' –Philip K. Dick

* Bazı deliler mutluluk saçar. Çizgi film gibi de düşünebilirsiniz. İzlemek çok güzel olabilir ama çizginin içine girerseniz işler değişir, kafalar karışır. Gerçeklik beklemek boşunadır.

* Bazı deliler tatsızlık saçar. Onları sakinleştirmek, uysallaştırmak zordur. Zaman ve iyi niyet her zaman yardımcı olmayabilir. Bilmediğiniz bir çok derdi vardır belki.

* *'Tam anlamıyla deli olduğum söylenemez çünkü aralarda aklım tamamen, hatta öncesinden de normal oluyor. Ama ataklar sırasında durum iyice kötülüyor ve her şeyin bilincini yitiriyorum. Ne var ki tehlikede olan bir madencinin işini hızlandırması gibi, bu da beni çalışmaya ve ciddiyete itiyor'. – Van Gogh*

* Deliye değil, delirtene bak.

Haftalık Mizah Dergisi | 16 AĞUSTOS 2018 | Sayı: 572

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 220 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

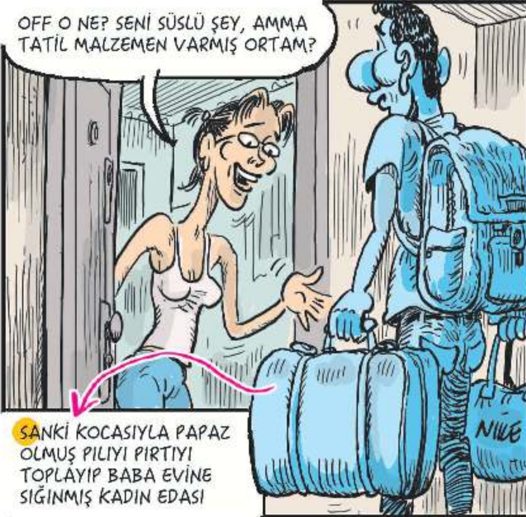
özet:
ELEMAN EBEVEYN EVİNE HEM BEDELLİ ASKERLİK HEM DE GEYSU'YLA TATİL İÇÜN PARA DİLENMEYE GİDER

YENİ HAYATINA HOŞGELDİN DENYO!